

klubko

zajímavosti, novinky, rozhovory

10. ledna 2019

ročník 14

číslo 2

Patricie Solaříková

nám poskytla rozhovor!

Ze seriálu Ulice ji známe jako učitelku Terezu Jordánovou. Jak vzpomíná na svá školní léta její představitelka?

str. 2

Martin Dufek

po 20 letech končí s prací v agentuře Pohodáři. Každý rok nám prezentoval zážitky ze svých cest. Letos u nás byl naposledy. Proč?

str. 6

Spisovatelé ze 4.B

Čtvrtáci dostali za úkol vymyslet příběh, do kterého měli zakomponovat šest zadaných podstatných jmen. Jak se jim to povedlo?

str. 7 - 9

Někdo končí, někdo začíná ...

Rok se s rokem sešel a s ním i první letošní Klubko. V tomto díle se můžete těšit na **začátky i konce**.

Končí Martin Dufek, dlouholetý člen agentury Pohodáři. Tento opravdový „pohodář“ nám již dlouhou řádku let prezentuje své cestovatelské zážitky z mnoha a mnoha zemí. O jeho působení v agentuře, o jeho cestování i o důvodu odchodu z cestovatelského světa se dočtete na následujících stránkách.

Začíná naopak pan učitel Drachovský. On tak úplně nezačíná, spíše se vrátil k původní profesi. I o něm se v tomto čísle dočtete.

Nedávno skončily Vánoce. Doufáme, že jste dostali vše, co jste si přáli.

Začíná také nový rok. Za celou redakci Vám do něj chci popřát vše nejlepší.

Radim Vopava, 8.B

Patricie Solaříková: Základka mě moc bavila

I v novém čísle časopisu Klubko pokračujeme se seriálem rozhovorů se známými osobnostmi. Tentokrát jsme vyzpovídali mladou sympatickou herečku Patricii Solaříkovou. Ti starší si jistě vzpomenou na seriál České televize Ranč U Zelené sedmy. Ostatní ji určitě znáte jako mladou paní učitelku Terezu Jordánovou z nováckého nekonečného seriálu Ulice. Jako obvykle jsme se neptali pouze na profesní a osobní život. Zajímalo nás také, jak vzpomíná Patricie na svá dětská a školní léta.

Jak jste se dostala k herectví? Kdy jste stála poprvé před kamerou?

Maminka mě jako malou přihlásila do různých castingových agentur, takže jsem začínala někdy v 8 letech reklamami. A pak jsem začala chodit na dramatický kroužek, kam přišli lidé z České televize vybírat obsazení dětských rolí do seriálu Ranč U Zelené sedmy.

Jak dlouho už hrajete v Ulici?

Letos v červnu to bude 14 let.

Je někdo z Ulice, ke komu máte nejbližší?

Mezi moje nejbližší kamarádky patří jednoznačně Aneta Krejčíková, která hraje Gábinu Pumrovou a Anička Fixová, která hrála Moniku Farskou. A blízko mám pochopitelně taky k Filipovi Rajmontovi a Matoušovi Rumlovi, se kterými se před kamerou setkávám nejčastěji. A zapomínat nesmím taky na svého „bráchu“ Jakuba Štáfka, který sice

v Ulici už není, nicméně naše přátelství trvá pochopitelně dál.

Jak brali a berou rodiče vaši popularitu?

Troufám si říct, že jsou na mě pyšní a někdy se mnou i rádi pochlubí 😊

Věnujete se i divadelnímu herectví?

Ano, loni v lednu jsem začala hrát i v divadle. Myslím, že když se člověk chce věnovat herectví, tak k němu divadlo neodmyslitelně patří. A musím říct, že mě divadlo neuvěřitelně baví.

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Ano, máme dva pejsky. Třináctiletou fenku Ritu a tříletou fenku Jackie. Rita je spíš maminky pejsek a Jackie je vyloženě moje.

Co posloucháte za hudbu?

Nemám to nějak extra vyspecifikované, prostě co se mi líbí, to poslouchám a je mi jedno, jestli je to pop, hip hop, taneční hudba, vážná hudba nebo country.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Chtěla jsem být veterinářka. Pořád jsem operovala svoje plyšáky 😊

Jak vzpomínáte na základní školu?

V té době už jsem točila Ranč, takže jsem poměrně často chyběla. Ale vím, že mě základka moc bavila.

Jaká jste byla žákyně?

Noo nikdy jsem nebyla úplně nejpilnější a nejzodpovědnější student. Ale chodila jsem do školy ráda. Jsem ten typ, co odvádí dobré

výkony, až když mu teče časově do bot. Vždycky jsem měla na všechno dost času a najednou bylo večer před odevzdáním práce nebo před testem a já to rychle doháněla. Ale naštěstí mám dobrou krátkodobou paměť, takže mi tahle taktika docela fungovala.

Jak vás bavila základní škola?

Bavila mě každá škola, na které jsem byla. Samozřejmě ne tak kvůli učení, ale kvůli kamarádům. Jsem společenský tvor, takže se mezi lidmi cítím většinou vždycky dobře.

Jaký byl Váš nejoblíbenější a naopak nejmeně oblíbený předmět?

Vždycky jsem měla ráda jazyky, takže angličtina, němčina. Pak mě moc bavila literatura. A samozřejmě tělocvik. A mezi ty neoblíbené patřila klasicky matematika, fyzika, chemie a všechny další přírodní vědy. Jak už to tak u herců bývá 😊

Zdroj: Instagram Patricie Solaříkové

Dostala jste někdy nějakou poznámku? Za co?

No jéj. Mokrát. Asi většinou za to, že jsem zapomněla přezůvky, pomůcky, domácí úkol a tak dále.

Kam jste zamířila po základní škole?

Po základce jsem šla na Střední technickou školu hlavního města Prahy, obor management obchodu a služeb.

Vzpomínáte na nějakého učitele/učitelku? Proč zrovna na něj/ní?

Vzpomínám na svoji učitelku angličtiny na střední- Libuše Lefflerová. Byla to skvělá učitelka! Mám ji teď i v přátelích na Facebooku, takže jsme pořád v kontaktu, což je fajn.

Co děláte ve svém volném čase?

Nejčastěji trávím volný čas s Jackie nebo koni. Nebo kdekoliv v přírodě. Jsem moc ráda v přírodě, příroda neuvěřitelně nabíjí.

Zdroj: Instagram Patricie Solařikové

Jak často natáčíte Ulici?

Štáby jedou každý den a my herci se tam různě střídáme. Já mám okolo deseti až patnácti natáčecích dnů v měsíci.

Jak si představujete poslední díl Ulice?

Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela, abych se přiznala. A asi to nechám raději na scénáristech. Ale určitě hlasuju pro happy end ☺

Čím byste se uživila mimo herectví?

Těžko říct ☺ Ale určitě bych zůstala v tomhle oboru, jakmile k němu člověk jednou přičuchne, tak už si nedokáže představit, pracovat jinde. Bavila by mě klidně třeba produkce.

Jeden díl trvá zhruba hodinu. Jak dlouho se natáčí?

To se přiznám, že nevím přesně, ale řekla bych, že jeden díl se točí tak den a půl.

Co čtou slavní?

Přece

Na Mikulášské besídce děti vyděsila Kniha hříchů

Jak jistě víte, 5. prosince chodí všemi známí čerti. Čas strachu a výhrůžek. Proto si paní vychovatelky připravily pro žáky prvního, druhého a třetího ročníku Mikulášskou

besídku. Družinářky mají kontakt na Mikuláše a čerty, takže jim stačilo jen zavolat, říct místo a čas, a byli tu! Mikuláš si letos přinesl novinku – „**Knihu hříchů**“, ve které byli zapsáni všichni zlobílci, drzouni a další nevhodně se chovající ostudy. Mikuláš mi pověděl (ano,

znám se s ním), že atmosféra byla celkem napjatá, když zmínil Knihu hříchů. Děti si pro Mikuláše a čerty připravily menší představení a byly odměněny nějakými drobnostkami. Děti si pak mohly vyzkoušet různé soutěže, za které byly také nějaké odměny. Nebyli by to čerti, aby se nechtěli předvést, a proto si i oni připravili taneční představení. Po odchodu z družiny čerti sešlehali děti, aby si besídku zapamatovaly navždy.

Radim Vopava, 8.B

Vánoční jarmark

Ve středečním odpolední 12. 12. se konal Vánoční jarmark, který naše škola pořádala již potřetí. Příprava na

takový jarmark trvala přibližně tři měsíce. Děti se snažily vytvořit svými šikovnými ručičkami nějaké krásné výrobky, aby toho co nejvíce prodaly. Výrobky si chodili

nakupovat nejen rodiče a příbuzní dětí, ale i ostatní, kteří se o jarmarku dozvěděli a řekli si, že se zajdou podívat. Některé třídy se rozhodly výtěžek darovat na nějakou charitu či pro psí útulek. Třídy 6.A a 8.A zvolily Útulek pro opuštěné psy v Táboře. Deváťáci, kteří měli na jarmarku na starosti kavárnu, přispějí dětské hematologii v Českých Budějovicích a nakoupí zvířata lidem z rozvojových zemí. Další třídy zatím přemýšlí, jak se ziskem naloží.

Tereza Weberová, 8.A

Bobřík informatiky

Během druhého týdne v listopadu jsme se zúčastnili Bobříka informatiky. Nejdříve jsme šli do počítačové učebny,

přihlásili jsme se na počítače a šli na webové stránky Bobříka informatiky, kde jsme spustili test. Otázky byly logické a matematické. Měli jsme 60 minut na 15 otázek. Mohli jsme odpovídat A,B,C nebo D. Na začátku jsme dostali určitý počet bodů. Za dobře zodpovězené otázky jsme dostali 15 bodů. Za špatnou odpověď jsme ztratili bodů pět. Po splnění všech otázek jsme ukončili test. Potom jsme si mohli přečíst, kolik jsme splnili úkolů a kolik ne. Na konci bylo vidět bodování. Mohlo nám vyjít až 240 bodů. To je vlastně všechno. Nakonec jsme vypnuli počítače a šli se zase učit. A to je konec. Přišli jsme, napsali jsme, odešli jsme.

V kategoriích MINI, BENJAMIN a KADET se nejlépe umístili:

MINI

Samuel Klee (5.B), Zuzana Pejšová (5.B) a Vendula Balounová (5.A)

BENJAMIN

František Peterka (7.B), Sebastian Pánek (6.A) a Anna Marie Šimková (7.B)

KADET

David Kodada (9.A), František Koranda (9.B) a Petr Nehasil (8.B)

Lukáš Zeman, 8.A

Eurolyra – recitační soutěž v cizím jazyce

V pondělí 10. prosince jsem se já, Elena MontotoTrujillo, společně se spolužačkou Naomi Nan Bláhovou zúčastnila recitační soutěže v cizím jazyce, která se konala v Městské knihovně v Táboře.

Na výběr byly čtyři jazyky: angličtina, němčina, francouzština a španělština.

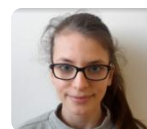
Naomi si vybrala anglickou báseň The bird came down a já španělskou Los ratones revoltosos.

V prvním kole jsme všichni odrecitovali naše vybrané básně a porota vybrala tři soutěžící, kteří postoupili do druhého kola. Zde jsme dostali text, u kterého jsme měli půl hodiny na přípravu intonace, výslovnosti a přednesu.

Ve tři čtvrtě na jednu jsme se sešli v tábořském divadle na vyhlášení výsledků.

N a o m i B l á h o v á

Jakou báseň sis vybrala?

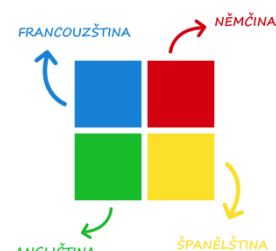
Vybrala jsem si The bird came down od Emily Dickinson.

Vybírala sis ji sama?

Ne. S výběrem mi hlavně pomáhal děda z Ameriky a moje maminka.

Proč zrovna tato báseň?

Byla mi nejvíce sympatická a celkově se mi ze všech básní, které mi děda poslal, tahle líbilanejvíce. Byla mi nejbližší.

Jak se ti báseň recituje?

Docela dobře, až jsem byla překvapená. Čekala jsem, že to bude těžší.

Jak ses na recitaci připravovala?

Tak klasicky. Zkoušela jsem si jí pořád do kola, snažila jsem se jí říkat před rodiči, babičkou a starší sestrou, což mi hodně pomohlo. Nakonec jsem se snažila nepředstavovat si, jaké to tam bude, jak to řeknu a raději jsem to nechala být.

Proč ses rozhodla jít na Eurolyru?

Je to dobrá zkušenost do života. Myslím, že mi to hodně pomohlo, protože mě recitace baví a lákalo mě recitovat v cizím jazyce, konkrétně v angličtině.

Jaký si myslíš, že je rozdíl mezi českou a anglickou recitací?

Určitě je ta v angličtině těžší na zapamatování. Asi záleží, jak pro koho, ale pro mě to bylo určitě těžší.

Jak dlouho ses připravovala?

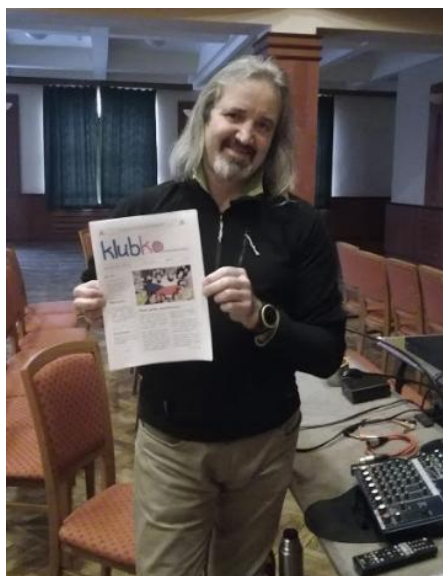
Myslela jsem si, že se to budu učit měsíc dopředu, že si to budu každý den opakovat, že se naučím každý den jednu sloku, že to budu hezky umět. Nakonec to dopadlo tak, že jsem se to učila tři dny před recitací.

Elena MontotoTrujillo, 7.A

Poznámka redakce: Autorka tohoto článku se na Eurolyře umístila na krásném druhém místě, k čemuž jí moc gratulujeme. Skromná Elenka místo zmínění svého úspěchu raději připravila rozhovor s Naomi. Oběma dívkám děkujeme za vzornou reprezentaci školy.

Pohodář Martin Dufek: Letos jsem u vás byl naposledy

Začátkem listopadu jsme se mohli těšit na každoroční návštěvu agentury Pohodáři, tedy na pana Martina Dufka a na Vráťu Kratochvíla. Rok co rok pro nás, žáky základních škol, připravují pořad ze svých cest. Letos si pro nás připravili program Útěk na sever. V programu jsme mohli vidět zajímavosti ze severních zemí - Finska, Laponska, Norska a Islandu. S Martinem Dufkem jsme byli již předem domluveni na rozhovoru. Na samotném pořadu jsme se dozvěděli, že příští rok už bychom rozhovor nestihli. K překvapení všech pan Dufek oznámil, že s cestováním a s agenturou Pohodáři minimálně na čas končí.

Jak vznikly „Pohodáři“?

Před dvaceti lety jsem dělal novinářinu a můj kolega Vráťa byl v tu dobu nezaměstnaný. Já jsem se vrátil z expedice do Austrálie. Byl jsem tam jen jako potápěč, ale nedalo mi to, a tak jsem tam fotil a natáčel, a z toho jsem si připravil takový první audiovizuální pořad pouze pro kamarády. Když jsem to kolegovi vyprávěl, tak mi řekl, že by to bylo dobrý, dělat ve velkém. Třeba pro školy. Tak jsme to rozjeli.

Když se někam vydáte, máte věci zařízené předem?

O zemi si vždy něco načtu. Čtu třeba i beletrii té dané země, ale víceméně nemáme nic připraveného dopředu. I když jsme si třeba něco málo připravili, tak tam vystoupíš na letišti z letadla a okamžitě ti každý doporučí něco jiného a začne jedna velká improvizace, takže jsme to pak vůbec neřešili.

Kamery a další příslušenství si vozíte v autech?

V autech ani ne. Já to kolikrát nosím všechno v batozích. Dvacet kilogramů má batoh na zádech a desetikilogramovou brašnu ještě nosím na břiše.

Máte nějaký zážitek, na který nezapomenete?

O tomhle vyprávěla i Halina Pavlovská. My jsme si v Austrálii půjčili auto a pojistili si ho. Říkali nám, že ta pojistka neplatí na srážku s klokánem. My jsme se tomu smáli. Ale pak jsme viděli, že ti klokani jsou čas od času na té silnici přejetí. Potom jsme narazili na dva Čechy, kteří měli zrovna smůlu, že jim klokán skočil do cesty. Trochu do něj narazili, ne že by ho úplně přejeli. Klokán ale nejevil známky života a oni si s ním chtěli udělat fotku. Jeden sundal džínovou bundu, navlíkl ji na klokána a postavil ho. Dali si ho mezi sebe a nasadili mu ještě baseballovou čapku. Jak ho fotili, tak se klokán probral a odskákal. Klokána prostě nechytíte. Jenže ten jeden z Čechů měl v té bundě doklady a klokán mu s nimi odskákal. Ale obecně v každé zemi byly zážitky. Každá země má svoje kouzlo.

Co vy a váš avizovaný konec? Budete stále cestovat?

Nazrálo to. Mám za sebou 6 000 přednášek. Na přípravě jednoho pořadu trávím zhruba 500 hodin

čistého času a to nepočítám tu cestu. Určitě si dám dva roky totální oraz. Česká republika, kolo, pěšky a nic mě nezajímá.

Máte nějakou vysněnou zemi, kam byste se chtěl podívat?

Jestli někde, tak tam, kam nikdo nejedí. Třeba Rusko, tam na turisty nenarazíte.

Kam byste se už nechtěl podívat?

Třeba zrovna Srí-Lanka mě naštvála. Ne že by mě nebavila, ale já jsem si na začátku nevlastní vinou pomačkal blatník u auta a pak se mnou jednali fakt hnusně.

Které jídlo vám (ne)chutnalo na cestách?

Já sním úplně všechno. I ta jídla, která zrovna nevypadají hezky. Třeba islandská specialita. Vezmou žraloka, zakopou do země a nechají ho tam roztéct.

Nejtrapnější zážitek?

V Rumunsku jsem bydlel u rodiny v horách. Neměli elektriku, splachovací záchod. Měli kadibudku na jámách. Tak já jsem tam šel a měl jsem na opasku brašničku s doklady. Jak jsem se rozepnul, tak mi to sjelo do té jámy.

Naučil jste se díky cestování něčemu?

Radši třikrát zapřemýšlím, než abych řekl hned nějaký zbrklý názor. První dojem není vždy pravdivý.

Hana Jiříková a Radim Vopava, 8.B

Spisovatelé ze 4.B

Děti si samy vybraly 6 podstatných jmen, která se měla objevit ve vymyšleném příběhu. Jak se jim tento úkol povedl? To posuďte sami.

O prázdninách jel Honzík se svým kamarádem Kloubem na návštěvu k dědečkovi a babičce. Honzíkova maminka jim upekla na cestu buchty a doprovodila je na vlakové nádraží. Vlak odjel přesně na čas.

Cesta jim velmi rychle ubíhala. Kluci si vyprávěli různé příběhy a vtipy. Za necelou hodinku dorazili k dědovi a babičce na statku. Všichni se s radostí přivítali. Děda šel chlapečkům ukázat zvířátka. Hned na dvorku je přivítal pes Brok a kocourek Mourek.

Ve výběhu se pásala kozy bílá jako sníh. Kluci ji pojmenovali Bělínka. U stodoly stál černý kozel s mohutnými rohami. Jmenoval se Čertík. Chlapci celý den pomáhali na statku. Večer byli tak unavení, že usnuli jako špalíky.

Další den vyrazili s dědou na výlet. Po snídani si připravili na cestu svačinku, pítka do hadičky teplý sůl. Cestou si povídali. Znenadání stáli před vysokou skálou s malým vodopádem. Děti byly z té nádhery nadšené.

a dědovi poděkovali za krásný víkend.

Bělínka

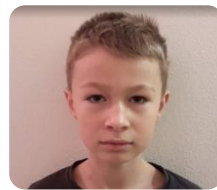

Brok

Mourek

Antonín Pánek

autorka: Nikola Došková
ilustrovala: Nikola Došková

Jednoho krásného odpoledne jsem se rozhodla, že si vyjedu na projížďku s mojí kobyloou Rorárkou. Po cestě jsme potkaly maminku s Honzou. Honza vyprávěl, že byly na procházce u čertovi skály, kde stojí ročka čerta s velkýma rohami. Potom už bylo pozdě a zima, oblékla jsem si teplý svetr a jela domů. Doma jsem navdla Rorárku do stáje, dala jí vodu a šla jsem spát.

Poznali jste, která jsou ona zadaná podstatná jména? Pokud ne, čtěte dál. Pokud ano, stejně čtěte ☺

Nešťastná projížďka

Maminka měla syna Honzu, který chodil do čtvrté třídy. K jeho desátým narozeninám mu koupila krásný modrý vlnitý svetr s obrázkem koně. Honza měl z dárku velkou radost.

Honzu napadlo, že si svetr obléče a pojede si projít na své kobyly. Vyjeli si na svou oblíbenou trasu ke skále na rybníku Starým. Náhle před nimi přiběhl vyplašený hajec. Julča se polekala a shodila Honzu na zem. Když vstával, tak ho ještě hajčího beran nabral na rohy. Nový svetr byl samá díra.

Honza se bál domů, protože věděl, že se maminka bude strašně zlobit. Maminka ale usnala, že to nebyla jeho chyba a odpustila mu.

Adam Vojta

Viktorie Trašková 9. listopadu

U Honzovi a kobyly

Honzík šel na maminku, aby mu uplela svetr. Maminka svetr uplela a Honzík mohl jít na kobyly. S kobyly pak jel na skály, které byly velké a špičaté a vypadaly jako čertí rohy. Když dojel domů, všechno mamince odvyprávěl a Honzík, maminka i kobyly šli spát.

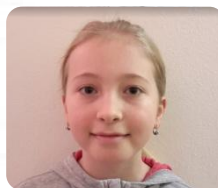
Alžběta Lencová

Byl jednou jeden kluk a ten se jmenoval Honza. Byla zima, a tak mu maminka uplela teplý svetr. Často chodil na psoháčku k velké skále. Luosna věna na ní poskakoval kamzík s velkými ušima. Honza byl překvapený, protože ho na skále ještě neviděl. Cestou domů potkal bílou kobytku, jak se pase na louce.

Žvachlová

Kobyly bydlela u paničky, která byla maminka svého syna Honzy. Jednou maminka vyšla na skálu a tam Honzovi uplela červenobílý svetr. Když šla dolů, dal jí Honza slatko, které měla nahnuté a malé rohy. Tak maminka předala červenobílý svetr a všichni byli rádi.

Nedaleko za horami šel na skluku Honza s maminkou. Měli hodně zvířat, hachny, psa Akima, kočičku Miuu, kovu Róru, která má velké zakrivené rohy. Honza poprosil maminku, aby mu uplela svetr s výšivkou kobyly a maminka plela. Honza šel do lesa na houby, když se vracel domů, uviděl na skále velkou kobylu. Upustil košík s houbami a běžel za kobyloou, ta se ale vyplašila a utekla. Honza byl smutný, vzal košík, sebral houby a šel domů. Všechno vyprávěl mamince, ta aby nebyl smutný, mu dala krásný svetr s výšivkou kobyly.

Eliška Prágrová

Filip Maxera

V pátek jsem se po vyučování rozloučil s maminkou a jel jsem do Prahy. V sobotu jsme šli do ZOO. Uviděl jsem si kypý svetr, protože byla zima. Jeli jsme lanovkou na skálu. Zajímalo mě, jestli v ZOO užívají nosorožcům rohy. Po prohlídce ZOO pro nás přišel stáječ Honza. Zaujal jsem se zhlédnout kila kobylu.

Ted' už jistě víte. Děti měly použít slova: HONZA, MAMINKA, SKÁLA, ROK, KOBYLA a SVETR.

6. WINTER

a snowman

Christmas

Advent

a devil

an angel

St Nicholas

sledging

skiing

skating

sweets

gloves

a present

December

January

February

Complete the crossword.

Down

1. dárek
4. prosinec
5. sáňkování
6. sněhulák
7. cukroví
9. Vánoce
10. čert
13. anděl

Across

2. leden
3. rukavice
6. Sv. Mikuláš
8. advent
11. únor
12. bruslení
14. lyžování

Tereza Weberová, 8.A

Can you find 15 winter words?

_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____

S	J	J	C	P	R	A	G	Y	A	Q	S
T	T	A	H	V	R	Z	N	D	F	L	N
E	P	N	R	Y	S	E	V	G	E	G	A
E	A	U	I	U	R	E	S	D	E	S	M
W	P	A	S	C	N	A	G	E	E	L	W
S	T	R	T	T	H	I	U	V	N	L	O
Z	S	Y	M	F	N	O	O	R	R	T	N
T	L	G	A	G	D	L	L	U	B	J	S
Q	X	Y	S	W	G	R	J	A	C	E	Z
R	E	B	M	E	C	E	D	Y	S	C	F
S	K	A	T	I	N	G	N	I	I	K	S
R	G	G	D	E	V	I	L	Y	D	E	V

Soběslavští trenéři dětského hokeje: Trénování nás baví!

Jelikož je zima, lidé vykonávají různé zimní sporty, jako je například bruslení a lyžování. Rozhodli jsme se proto zeptat se čtyř soběslavských trenérů ledního hokeje, jedním z nich je i náš pan učitel Máca. Určitě si říkáte proč zrovna hokej. Odpověď je jednoduchá. Na naší škole je hokej nejen u kluků velice populárním sportem.

Petr Podlaha

Vladimír Máca

Jiří Soukup

Michal Pánek

Jaké ročníky trénujete?

- P. Podlaha:** Ročník 2011.
V. Máca: Ty nejmenší. Ročníky 2012 a 2013. A pak také juniory.
J. Soukup: 2010.
M. Pánek: Ročníky 2010 a 2009, které jsou spolu v soutěžích nejčastěji.

Kolik let trénujete?

- P. Podlaha:** Trénuji čtyři roky.
V. Máca: Trénuji od roku 2005, takže nějakých třináct let.
J. Soukup: Asi tři roky.
M. Pánek: Trénování dětí se věnuji pět let.

Proč jste se rozhodl děti trénovat?

- P. Podlaha:** Protože mě to baví.
V. Máca: Protože mě to baví.
J. Soukup: Za prvé tam hraje můj syn a za druhé mě to baví.
M. Pánek: Pakliže pominu, že jsem sportovní trénink studoval na vysoké škole, ale trénování jsem se nevěnoval, hlavním důvodem je vztah ke sportu a chuť sportovat u mého syna.

Děláte kromě hokeje ještě nějaký jiný sport?

- P. Podlaha:** Lyže, běžky, kolo.
V. Máca: Ještě hrají fotbal.
J. Soukup: Jen hokej.
M. Pánek: Kromě hokeje se věnuji tenisu a fotbalu v létě a v zimě nejraději běžeckému lyžování a snowboardingu.

Co nejraději s dětmi trénujete?

- P. Podlaha:** Nejvíce mě asi baví trénovat s klukama přihrávky.
V. Máca: Úplně všechno.
J. Soukup: Nějaké přihrávky.
M. Pánek: Není úplně důležité, co trénuji nejraději já sám, ale co je pro děti během sportovního tréninku u všech sportů důležité obecně. V tomto ohledu se jedná o rychlost, obratnost a dovednosti v co nejširší pohybové škále. Všechna tato kritéria splňují především herní cvičení.

Kolikrát do měsíce máte zápasy?

- P. Podlaha:** Třikrát až čtyřikrát.
V. Máca: Asi desetkrát.
J. Soukup: V průměru tak šest.

M. Pánek: Měsíčně hrajeme od tří do sedmi zápasů.

J. Soukup: Jen hokej.

M. Pánek: Ve volném čase se věnuji především trénování malých hokejistů, není to totiž moje povolání.

S jakým týmem děti hrají nejraději a kterého se naopak nejvíc bojí?

P. Podlaha: Nejraději děti hrají s Motorem, nejméně asi s Veselím.

V. Máca: Oni jsou ještě malinký, tak to zase tak moc neřeší.

J. Soukup: Nejraději s Veselím a nejméně asi se Slávií nebo se Spartou.

M. Pánek: Myslím, že to je individuální a je to spíše otázka pro děti samotné.

Od kolika let se věnujete hokeji?

P. Podlaha: Od pěti let.

V. Máca: Od šesti let.

J. Soukup: Asi od devíti.

M. Pánek: Hokeji se věnuji cca od pěti let.

Chodíte ve volném čase hrát hokej? Nebo co jiného děláte?

P. Podlaha: Ano. K tomu jezdím na lyžích, na kole, na běžkách nebo chodím na pěší túry.

V. Máca: Hraju hokej i fotbal závodně.

Získal jste si od dětí nebo od vašich kolegů nějakou přezdívku?

P. Podlaha: Asi ne. Nebo o tom minimálně nevím.

V. Máca: Jo, Macan.

J. Soukup: Jo, Siki.

M. Pánek: Asi nemám, nebo jsem se o ní ještě nedozvěděl.

Niki Gruberová, 7.A

Jak slaví Vánoce paní učitelka Havlová

Škola utíká a Vánoce přibíhají. Ani učitelé nechodí přes Vánoce do školy a to je zázrak. Máme za sebou Štědrý den, užívali jsme si pohody. Jak se na něj před Vánoci těšila paní učitelka Havlová? Jak vlastně Vánoce bere? Uklízí? Přečtěte si.

Těšíte se na Vánoce?

Ano, na Vánoce se těším. Načerpám nové síly.

Jak berete Vánoce?

Jako příjemnou tradici.

S kým slavíte Vánoce?

Se svými dětmi – s Madlenkou a Čendou.

Chtěla byste Vánoce vícekrát do roka?

To ne, přestaly by pro nás být vzácné.

Berete Vánoce jako stresovou událost?

Ani ne. Ježíšek se také narodil ve chlévě, a proto není potřeba gruntovat.

Budete se svou třídou slavit Vánoce?

Ano, budeme. Pochutnáme si na cukroví a rozdáme si dárky pod stromečkem.

Jakub Rokos, 6.A

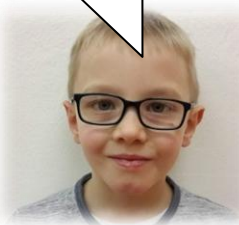
Co si děti přejí k Vánocům

Na předchozí stránce jsme se dozvěděli, jak slaví a jak vnímá Vánoce paní učitelka Havlová. Co ale naše děti? Zeptali jsme se těch nejmladších.

1. Co si přeješ k Vánocům?
2. Na jaký dárek se těšíš nejvíce?
3. Kolik si myslíš, že dostaneš dárků? Byl(a) jsi hodný(á)?
4. Jak se těšíš na Vánoce?
5. Myslíš, že dostaneš to, co sis přál(a)?

Filip Pimper, 1.A

1. Netopýra.
2. Na netopýra.
3. Hodně.
4. Hodně.
5. Asi jo.

Emma Klimentová, 1.A

1. Elektrický kartáček.
2. Na kartáček.
3. Byla jsem hodná, ale málo.
4. Hodně.

Barbara Chocová, 1.A

1. Mobil.
2. Na mobil.
3. Polovičně. Byla jsem hodná.
4. Hodně!
5. Ano!

1. Co sis přála k Vánocům?
2. Dostala jsi to, co sis přála?
3. Byla jsi hodná?
4. Na co ses nejvíce těšila?

Lucie Rymešová, 1.B

1. Housle.
2. Jo.
3. Jo.
4. Že budeme zdraví.

Aneta Smrčinová, 1.B

1. Lego a velkého medvěda.
2. Jo.
3. Jo.
4. Abychom byli zdraví a abychom měli hodně kamarádů.

Nela Podlahová, Vendula Vopavová a Laura Kodadová, 6.A

Zasmějte se s Klubkem

Nevím proč tak uklízíš? Ježíšek se přece narodil ve chlévě...

Jožka se modlí před Vánocemi a na konci modlitby zakřičí: „Ježíšku, dones mi kolo!“

„Ježíšek není hluchý,“ domlouvá mu sestra.

„Ale babička ano.“

Zlobí se paní Novotná na běžeckém okruhu v Linci:

„Ta linecká kolečka jsem si představovala trochu jinak!“

„Mami, můžu mít na Vánoce psa?“

„Na to zapomeň! Budeš mít kapra jako ostatní.“

O Vánocích říká maminka Pepíčkoví: „Pepíčku, zapal vánoční stromeček.“

Za chvíli přijde Pepíček a povídá: „A svíčky taky?“

Tatínku, a odkud k nám chodí Ježíšek?“

„Pokud můžu soudit podle původu dárků - tak asi z Číny.“

„Představte si, poprvé se u nás sešel na štedrovečerní večeři sudý počet lidí!“

„Jak to, vždyť jste byli tři!“

„Jo, ale potom přijelo sedmnáct hasičů!“

Co si myslí pes, když vidí vánoční stromek? „Konečně rozsvítili na záchodě!“

„Mami, mami, hoří vánoční stromeček!“ „Neříká se, že hoří, říká se, že svítí, Petříku.“ „Mami, záclony už taky svítí!“

Vypraví se dvě blondýnky do lesa pro vánoční stromek. Dvě hodiny se trmácí a stále nic nemají, až už jedna rezignovaně proneše: „Další příští bereme, i když nebude mít ozdoby!“

Nejlepší ženy jsou jako vánoční kapři“ uvažuje pan Volejník „jsou zticha a přinášejí penízky!“

Novoroční ráno

„Tak šťastný a veselý. Jak ses vyspal?“

„Ale ušlo to, jen kdyby o mě pořád nezakopávali číšníci!“

Martin Sosna a Filip Michalčík, 6.A

Národní muzeum – 6.A a 6.B na Keltech

Pan učitel nám řekl, že pojedeme do Národního muzea a my jsme se všichni těšili. Když nastal ten den, sešly jsme seobě třídy před školou. Tam si nás spočítali a nasedli jsme do autobusu. Vyrazili jsme na dlouhou cestu. Nejdéle jsme čekali u Miličina, tam to bylo fakt hrozné. Kvůli tomu jsme museli být u školy už v půl osmé. Přijeli jsme do Prahy a viděli jsme Hlavní nádraží a dvě budovy Národního muzea. Naše třída šla na prohlídku první, 6.B měla zatím rozchod. Byli jsme na

výstavě Keltů. Zjistili jsme, že Keltové žili 800 let před naším letopočtem. Byli dost chytří, věřili v posmrtný život. Když skončila exkurze, měli jsme rozchod my a „béčko“ šlo do muzea. Spousta lidí od nás se šla najíst do McDonald's. Když skončil rozchod, šli jsme do autobusu a jeli domů. U Miličina to bylo zase zacpané, čekali jsme tam dlouho, ale nebylo to tak hrozné. Pak jsme přijeli do Soběslavi a rozešli se domů.

Adam Novák, 6.A

Zasazení pamětního stromu na počest výročí založení ČSR

V pátek 26. 10. vyučování na naší škole začalo netradičně. Vzhledem k tomu, že v těchto dnech si celý náš stát připomíná 100. výročí vzniku Československé republiky, i my jsme se k oslavám tohoto jubilea připojili. Zároveň jsme chtěli přiblížit toto výročí našim žákům a spolu s nimi vytvořit trvalou vzpomínku na tento den. Rozhodli jsme se zasadit pamětní strom – platan. Platan jsme vybrali proto, že se velikostí hodí do vybraného místa a zároveň se v okolí moc nevyskytuje. V 8 hodin ráno se žáci a učitelé shromáždili u Kulturního domu města Soběslavi. Nejdříve zazněla česká státní hymna, poté vystoupili se svými projevy ředitel základní školy Mgr. Jan Holas a starosta města Ing. Jindřich Bláha a pak už následovalo slavnostní zasazení stromu. Z každé třídy byli vybráni dva zástupci, kteří přihodili hrst zeminy ke stromu spolu s ředitelem základní školy, starostou města a místostarostou města Mgr. Vladimírem Drachovským. Na závěr žáci společně zazpívali píseň Ach synku, synku.

Jana Smíšková

Připomínka sto let svobodné republiky na naší škole

Dva dny před státním svátkem, tedy v pátek 26. 10. 2018 probíhalo vyučování na naší škole trochu jinak. Na žáky druhého stupně čekal projektový den k výročí Československa. Žáci 6. a 7. tříd se seznámili s významnými sportovci, zkusili si vytvořit reprezentační dres, dozvěděli se o významu státních svátků a symbolů, vytvořili anglické pracovní listy na téma Československo a nechyběl ani gastronomický koutek, kde se ponořili do tajů české kuchyně v uplynulých sto letech. Žáci 8. a 9. tříd se seznámili s významnými vědci, zkusili si vyrobit maketu lodního šroubu, vytvořili matematickou sbírku příkladů z dob minulých, zakreslovali proměny hranic naší republiky, vytvořili mapu významných míst naší historie a společně namalovali obrovskou lípu, která na svých listech připomíná spisovatele z uplynulých sto let. Žáci prvního stupně měli od svých vyučujících připravené různé tematické listy, tvořili české vlajky, kterými vyzdobili okna školy, třída 5.A se dokonce pustila do projektu „Co dali Češi světu?“. Pátáci se poté zašli podívat na výstavu v Hlásce, která připomínala rok 1968. Třetí a čtvrté třídy navštívily Blatské muzeum v Soběslavi, kde se konala výstava připomínající 1. světovou válku a vznik ČSR, ti starší se pak ještě vydali k pomníku a hrobu padlých vojáků z 2. světové války. První a druhé třídy vyrazily o týden později do Tábora na slavnostní nástup posádky Armády ČR. Velké poděkování patří všem vyučujícím naší školy, kteří se do projektu zapojili a pro žáky vymysleli zajímavé aktivity.

Kateřina Hrušková

Světový den laskavosti

V úterý 13. listopadu naše třída 1.A vyrazila do Senior domu potěšit babičky a dědečky básničkami, písničkami a dárky. Po krátkém vystoupení spolu děti, babičky i dědečkové šli zvonečky, srdíčka, hvězdičky a vyráběli andělíčky. Děti pak rozdávaly své obrázky s básničkou Úsměv. Pozdravily i ty, kteří nemohli přijít do dílny. Darovaly všem svůj úsměv nejen básničkou, ale i svou přítomností každého rozveselily. U bábovky si pak všichni popovídali a dětem se ani nechtělo zpátky do školy. Měly krásné zážitky z dobrého skutku. Za všechny cituji Emičku: „Paní učitelko, ta stoletá babička mi dala puslu!“ Poděkování patří paní Pavlíně Marešové a paní Ladě Haplové, jež nám pomohly setkání uskutečnit. „Úsměv nestojí nic, ale znamená mnoho.“

Ilona Klimešová

Hromada slz a třetí místo v krajském kole florbalu

Ve čtvrtek 29. listopadu brzy ráno vyrazil dívčí florbalový tým naší školy na krajské kolo do Českých Budějovic bojovat o prvenství s vítězi jednotlivých okresů Jihočeského kraje. Turnaje se zúčastnilo 7 družstev ze základních škol rozdělených do dvou skupin. První skupina: ZŠ Kaplice, ZŠ Třeboň, ZŠ Č. Budějovice a naše škola. Druhá skupina: ZŠ Katovice, ZŠ Písek a ZŠ Zliv. Naše děvčata nastoupila v prvním zápase proti ZŠ Třeboň a ujala se vedení ve třetí minutě utkání, ale 25 sekund před koncem zápasu obdržela vyrovnávací branku na 1:1. To byla jediná branka za celý turnaj, kterou naše družstvo v základní hrací době obdrželo. V obraně a v brance pracovala děvčata na výbornou. V dalších zápasech porazila družstva ZŠ Kaplice 1:0 a ZŠ Č. Budějovice 2:0, do bojů o celkové prvenství v turnaji tak postoupila z 1. místa ve skupině. Do semifinále nastoupilo naše družstvo proti ZŠ Písek, které se na nás dobře připravilo a překvapivě udrželo remízu 0:0, přestože se hrálo většinu času na jejich polovině hřiště. Došlo na samostatné nájezdy po třech na každé straně. Ty také nerozhodly. Dále tedy rozhodovaly pevné nervy a „náhlá smrt“ při nájezdech. Děvčata se střídala jak na běžícím páse a rozhodnutí přinesla až čtvrtá série nájezdů. Náš soupeř dokonal překvapení a postoupil do finále, kde pak následně podlehl ZŠ Kaplice. V našem družstvu po této porážce zavládlo velké zklamání a došlo i na slzy jako hrom. V zápase o 3. místo však přeci jen našla děvčata přes toto zklamání zbytek vůle po vítězství a **třetí místo v krajském kole vybojovala**. Děvčata odevzdala na palubovce všechny své síly a hlavně bojovala i za svou spoluhráčku Pavlu F., která se zranila v úvodu druhého utkání a nemohla nastoupit do dalších bojů. **Všem děvčatům děkuji za vzornou reprezentaci naší školy.**

Jan Holas

Akce „Krabice od bot“

Akce Krabice od bot má za cíl potěšit děti z chudších rodin v České republice. Radost těmto dětem udělali tentokrát naši třetáci. Společně se svými rodiči připravili dárky pro potřebné, které s třídními učitelkami donesli do evangelického kostela v Soběslavi. Pan farář si s dětmi popovídal o důležitosti pomáhat blízkým a společně si zazpívali. Akci bychom za rok rádi zopakovali, protože rozdávat radost nás baví.

1.A

Florbaloví vicemistři

Ve středu 19. 12. 2018 se chlapci z prvního stupně naší školy stali krajskými florbalovými vicemistry. Ve své skupině vyhráli všechny zápasy, když porazili těsně ZŠ Třeboň 5:4, Pantery 5:2 a ZŠ České Budějovice 4:2. Ve finále je čekal velmi těžký soupeř ze Strakonice, který si nakonec zaslouženě odnesl vítězství v turnaji. Přesto je to pro kluky obrovský úspěch a patří jim velké poděkování za reprezentaci školy.

Ilona Klimešová

Mikulášská laťka 2018

V netradičním termínu 13. 12. 2018 proběhl v Táboře 21. ročník Mikulášské laťky. Naši školu reprezentovalo celkem 18 závodníků ve čtyřech kategoriích. Nejlépe si vedla kategorie mladších žákyň, kde se z vítězství radovala Ema Zabloudilová (130 cm) a 3. místo obsadila Zuzana Havlíková (130 cm). V mladších žácích vybojoval bronz Viktor Koloušek (140 cm) a ve starších žácích ho napodobil Ondřej Vácha (155 cm). Těsně pod stupni vítězů zůstaly ve starších žákyních Kamila Živná a Šárka Drunecká (130 cm). Všem našim závodníkům děkujeme za skvělou reprezentaci školy a organizátorům z Gymnázia Pierra de Coubertina za výbornou atmosféru.

Vladimír Máca

Vladimír Drachovský: Býval jsem živým žákem...

Mnozí možná považují pana učitele Drachovského za nově příchozího pedagoga. Učitelé a rodiče ale vědí, že na naší škole již dlouhá léta působil. Změna nastala před osmi lety, kdy se stal místostarostou Soběslavi a učitelské povolání na pár let opustil. Nyní se k nám vrátil a my jsme ho samozřejmě hned vyzpovídali. Stýskalo se mu po tabuli, třídnicí a po dětech? Nebo mu bylo lépe v kanceláři na městském úřadu? A jakým býval asi žákem? Nejen na to jsme se ho zeptali.

Jaké máte koníčky, pane učiteli?

Hlavním koněm je sport. Většinu volného času trávím na sportovišti a samozřejmě rodina.

Jaké sporty provozujete?

Hraji tenis, hokej, fotbal nebo volejbal.

Cestujete?

Na cestování nám již nezbyvá tolik času. Takže pouze o dovolené k moři.

Jaké předměty vás nejvíce bavily a které naopak?

Určitě tělocvik, zeměpis a také čeština. Nemusel jsem chemii a fyziku, později deskriptivní geometrii.

Jaký jste byl žák? Dostal jste někdy nějakou poznámku?

Žák jsem býval celkem živý. V době mé školní docházky se poznámky

moc nedávaly. Učitel vše vyřešil hned při hodině. Někdy i ručně. Ale hlavně jsem chodil do školy, kde učila moje maminka. Ta věděla vše dříve, než jsem dorazil domů.

Kdy jste se rozhodl, že půjdete učit?

Vlastně mě nenapadlo, že bych dělal něco jiného. V naší rodině byli snad všichni učitelé.

Jakou máte vystudovanou aprobaci a proč jste si zvolil právě tento obor?

Vždy jsem chtěl učit ty nejmenší. Připravil si třídu k obrazu svému. Proto mám aprobaci učitelství pro první stupeň plus tělocvik.

Co vás přimělo k odchodu ze školy před osmi lety?

Výsledek voleb před osmi lety.

Jak se vám zde líbí po 8 letech? Bavilo vás více úřadování nebo školství?

Učit mě vždy bavilo. Proto jsem se rád vrátil na své původní místo. Obojí je práce s lidmi, ale dá se těžko srovnávat. Každé povolání má své plusy a minusy.

Co má vlastně na starosti místostarosta?

Stará se o infrastrukturu. Chodníky, silnice, kanalizace, veřejné osvětlení. Dále pak školství a zdravotnictví. Na starosti jsem měl také bytovou politiku. V neposlední řadě městské části Chlebov a Nedvědice.

Jak se změnila škola za těch 8 let?

Budova, kolegové i děti.

Stavební úpravy byly vlastně v mé kompetenci, takže jsem školu často navštěvoval. Učitelský sbor se značně obměnil. Přišlo mnoho mladých kolegů. Žáci zůstávají stejní, ale řekl bych, že se změnila doba a s tím přístup ke škole a učiteli jako takovému.

Co vás přimělo k odchodu z úřadu?

Opět to byly výsledky voleb.

Stýská se vám?

Vždy když jsem doma sám bez manželky a bez dětí.

Jak jste prožil Vánoce?

U televize a na tenise.

Nejhezčí dárek? Letos i celkově.

Dobrá pohoda u vánočního stromku. Celkově mé čtyři děti.

Máte už nějaké plány do budoucna? Až přestanete pracovat?

To je ještě daleko. Ale asi bych chtěl učit vnoučata bruslit a hrát tenis.

Vítězka fotografické soutěže – Tereza Weberová (8.A)

Do konce roku jsme měli možnost hlasovat ve školní fotografické soutěži. Tématem bylo „Stoleté výroční vzniku Československa.“ Nejvíce hlasů obdržela fotografie od Terezy Weberové, žákyně 8.A.

Proč ses přihlásila do soutěže?

Už vloni jsem přemýšlela, jestli se nepřihlásím, ale to jsem toho měla celkem hodně na práci a nestihla jsem nic vyfotit. Tak jsem si řekla, že něco vyfotím až letos. Pak přišel den, kdy jsme se mohli zapojit do soutěže. Mám skvělého učitele na povinně volitelný předmět „ZÁKLADY DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE“. Ten nám řekl, že máme každý vyfotit nějakou fotografii. On bude mít fotky do soutěže a my známku. Takže má účast byla celkem předvídatelná.

Čekala jsi, že vyhraješ?

U nás doma to spíše hlídala a čekala mamka. Ta každý den říkala: „Už tam máš 17 lajků!“ A další den: „Už jich tam máš 20!“ A takhle to šlo každý den. Takže když přišel den D, věděla jsem to. Ale abych se přiznala, čekat jsem to asi nemohla. Sama osobně musím přiznat, že se mi líbily spíše jiné dvě fotografie.

Jak tě napadlo vyfotit výherní foto?

K tomuto se váže celkem komická historka. Mamka mi každý den říkala: „Jdi už konečně vyfotit tu fotku.“ A napadlo jí, že bych to mohla vyfotit o polední pauze. Tak jsem vzala mé dva kamarády Marka s Eliškou a šli jsme. Nejdříve jsem

neměla vůbec tušení, co vyfotit a pak jsem zahlédla u jednoho domu kamínky (nebyla to skalka, tak proč si je nepůjčit). Nabrala jsem si jich plné kapsy a ruce, a vydali jsme se směr kolonáda. Když jsme došli na místo určení, nandala jsem tam na zídku kamínky a vyfotila to. No, nelíbilo se mi to, tak jsem ještě utrhla větev lípy, kterou jsem přidržela v ruce, aby byla rozmazaná tzv. ostrost pohledu. Musím uznat, že jsem se bála, když jsem brala ty kamínky, aby nevykoukla nějaká paní. Jak já jí budu vysvětlovat, že to potřebuji na soutěž.

Byla příprava na focení těžká?

Ne, nápad byl spontánní, takže ta příprava odpovídala dané situaci

Fotila jsi fotoaparátem nebo mobilním telefonem?

Původně jsem chtěla fotit fotoaparátem, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela, protože mi přišel nový telefon, který má úžasné rozlišení na focení.

Upravovala jsi fotografii? Pokud ano, přes jaký program?

Původně to měla být jiná fotografie, takže jsem to měla v plánu. Ale nakonec to nebylo potřeba. Spíše jsem měla problém s výběrem dané fotografie, protože jsem jich vyfotila asi 10 (z různých světových stran).

Láká tě s focením pokračovat? Třeba i profesionálně?

Mě osobně baví fotit, ale nebaví mě fotit nějaké památky nebo zvířata v zoo. Baví mě fotit něco, co má nějaký smysl - třeba nějaké vzpomínky apod. Profesionálně bych

asi spíš nikdy nefotografovala. Když se jdeme fotit s rodinou a vidím, jak se musí ten fotograf věnovat nebo jaké mají podmínky, tak asi ne. Ale fotit třeba bratra nebo svého pejska, to asi budu vždy.

Co jsi vyhrála?

Vyhrála jsem knihu 100 LET ČESKOSLOVENSKA od Zdeňka Ležáka a Jakuba Duška, je to spíše řečeno komiks. Já miluju naši historii a nejvíce mě baví cca od roku 1941 až po současnost, takže z výhry jsem byla více než nadšená.

Jsi ten typ člověka, který všechno fotí? Jde na výlet a nepustí telefon (foťák) z ruky?

Já si myslím, že ne. Někdy něco vyfotím, třeba když jsme byli v UK. Tam jsem si samozřejmě musela vyfotit nějakou tu památku, ale jinak spíše ne. Nebo když jdeme ven jako parta, tak se vyfotíme, abychom měli nějakou vzpomínku, ale to je vše, co já fotím 😊

Radim Vopava, 8.B

časopis žáků ZŠ Soběslav, Komenského

Redakční rada:

GRUBEROVÁ Niki, 7.A

JIŘÍKOVÁ Hana , 8.B

KODADOVÁ Laura, 6.A

MICHALČÍK Filip, 6.A

MONTOTO TRUJILLO Elena, 7.A

NOVÁK Adam, 6.A

PODLAHOVÁ Nela, 6.A

ROKOS Jakub, 6.A

SOSNA Martin, 6.A

VOPAVAL Radim, 8.B

VOPAVOVÁ VENDULA, 6.A

WEBEROVÁ Tereza, 8.A

ZEMAN Lukáš, 8.A

Tištěno leden 2019

Počet výtisků: 100